

Druhá veľkonočná nedeľa A

Jn 20, 19 – 31

16. apríl 23

Milé sestry a bratia v Kristovi

Niekedy aj ja sám mám zmiešané pocity z veľkonočných kázní, z ohlasovania Ježišovho zmŕtvychvstania. Zdá sa mi, že príliš „víťazoslávne“ používame Ježišovo zmŕtvychvstanie ako božie potvrdenie, znamenie, ktoré dokazuje, že sme mali „pravdu“. Príliš rýchlo podľahneme pocitu víťazstva a vezieme sa na víťaznej vlne. Pritom Veľká noc nie je znamením v starozákonnom zmysle, ktorým by sme mohli argumentovať, ona skôr chce premeniť náš život.

Správy v Písme nesvedčia o triumfálnom víťazstve Ježišovej veci v prvej cirkvi. Skôr počujeme, ako namáhavo vznikala skúsenosť nového života s Ježišom. Vidíme, že Peter najprv Krista zaprel a potom spolu s ostatnými v obavách čakal za zamknutými dverami, čo bude. Pavol dokonca pred svojim obrátením učeníkov Krista prenasledoval. A apoštolovi Tomášovi z dnešného evanjelia prischlo nelichotivé označenie neveriaci Tomáš. Oprávnené? Tomáš sa nechcel spoľahnúť na svedectvá z druhej ruky, túžil po vlastnej, osobnej skúsenosti. Naznačuje to aj jeho formulácia: Uverím, ak sa budem môcť osobne dotknúť Krista, jeho rán.

A práve v tom spočíva prínos Tomáša pre našu vieru. Práve dotyk rán môže byť aj pre nás, pre dnešných kresťanov dôležitý. Nie príliš rýchla oslava víťazstva, nie príliš rýchle aleluja. Čo znamená dotknúť sa rán v realite náš života? Znamená to otvoriť sa aj pre bolesť – toho druhého, ale aj môjho vlastného života. Dotknúť sa rán, bolesti znamená neutekať pred nimi do rôznych pozlátok, do zábavy, do neustálej činnosti, do práce. Dotknúť sa rán znamená skutočný kontakt so životom, ktorý sa vždy odohráva na hranici kontaktu. Práve tak vzniká skúsenosť, osobný život.

Otvoriť sa pre bolesť neznamená vyhľadávať ju – bolesti je vo svete a v našom živote dosť aj bez toho. Nie je to nejaké bolestinstvo. Práve naopak: otvorenie sa pre život znamená možnosť nového začiatku. Napriek ranám, napriek bolesti. Rany sa v tom prípade stávajú bodom obratu, bodom zlomu, od ktorého sa môžeme odraziť. To nové potom naznačil Tomáš svojim vyznaním „Pán môj a Boh môj“, za ktoré ho Ježiš pochválil. Práve to je dôležité na Veľkej noci. Veľká noc nás v konečnom zmysle chce posunúť ďalej. Tak ako Kristus predstavuje nový život, tak ako Kristus bol nakoniec vzkriesený do nového tela, osláveného tela. Prepracovať sa k tomu je úloha kresťanstva, je úloha cirkvi.

svedčia o tom aj Skutky apoštolov, keď popisujú život prvej cirkvi. Tri symbolické úkony spomínalo dnešné prvé čítanie. Spomínajú vzájomné zdieľanie života, spoločné lámanie chleba, spoločnú oslavu Boha. Všetky tri tieto spôsoby prežívania viery naznačujú nový život, ktorý vzniká cez Krista. Spoločné lámanie chleba nám okrem momentu zdieľania pripomína aj Kristove zlomené telo, pripomína nám, že cez rany sa dostávame k tomu novému. Dôraz je ale to nové, nový život, oslava Boha. Lámanie znamená aj násobenie, obohatenie Ježiša o našu vlastnú skúsenosť, o náš vlastný nový život. Aj my máme účasť na novom živote, aj my sa stávame cez toto násobenie skúsenosti, násobenie nového života božími synmi a dcérami. A to nás vedie k spoločnej oslave života, spoločnej oslave Boha.

Kde sa má prejaviť naša veľkonočná viera? Najprv v dôvere v duchovné hodnoty - napriek prevládajúcemu presvedčeniu dnešného sveta, ktorý je viac orientovaný na vonkajšok. Práve tomuto dnešnému svetu, ktorý viac hľadá vonkajšiu skúsenosť; to, o čom sa možno presvedčiť rukolapne, môžeme svedčiť o novom živote, ktorý vzniká cez ducha. Môžeme aj my vydávať svedectvo skúsenosti o tých hodnotách, ktoré nie sú viditeľné na prvý pohľad, ale bez ktorých náš život zostáva - pri všetkom vonkajšom lesku - prázdny. Silu k tomu môžeme čerpať dotykom Krista. Dotykom jeho rozlomeného tela, ktoré nás ale vyzýva kráčať ďalej – vyzýva nás nebáť sa duchovnej skúsenosti. Práve tak sa môžeme aj my stretnúť s ním. Práve tak môžeme aj my naozaj obnoviť svoje životy v Ježišovi Kristovi. V ozajstnej vnútornej skúsenosti – bez potreby nejakého vonkajšieho triumfalizmu.

Viliam Arbet